

обърса потъта отъ своето измжчено лице. — И ето и азъ се трудя, и повече отъ тебе! Но ти работишъ за себе си, или все едно за своитѣ бръмбарчуги; всички не сж тъй щастливи... я се опитай да повлачишъ като менъ такива греди за държавата. И сама не зная кое ме кара да работя прѣко сили и то дори въ такава горещина. Никой нѣма да ти каже за това поне едно благодаря. Ние клетитѣ работници-мравки вѣчно работимъ, а какъвъ е нашия животъ? Ехъ, участь...

— Вие, бръмбаро, твърде сухо, вие, мравко, твърде мрачно гледате на живота, каза скакалеца. Да, бръмбаро, азъ обичамъ да поцъркамъ и да си поскачамъ—и толкозъ! съвѣстътъ не ме измжчва! При това вие съвсемъ не засегнахте въпроса, който постави гушера; той пита: „какво е свѣта“, а пъкъ вие му говорите за своето нечисто кълбо; това е дори неучтиво. Свѣтътъ, споредъ менъ, е твърде хубаво нѣщо, дори само за туй, че въ него има за насъ млада тревица, слънчице и вѣтрецъ. Па и голѣмъ е свѣта! Тукъ, между тия дървета, вие не може да разберете, колко той е голѣмъ. Когато съмъ на полето, понѣкога азъ подскачамъ, колкото може нагоре и, увѣрявамъ ви, стигамъ доста на високо. И отъ тамъ виждамъ, че свѣта е безкраенъ.

— Вѣрно, сериозно потвърди Дорчо. Но все пакъ нито единъ отъ васъ нѣма да види и стотна часть отъ онова, което азъ съмъ видѣлъ презъ живота си. Жалко, че вие не може да разберете, какво нѣщо е километъръ... На единъ километъръ отъ тука има едно село Лупаревка: тамъ азъ отивамъ всѣки день съ бѣчва за вода. Но тукъ никога не ме хранятъ. А на другата страна сж селата Ефимовка и Кисляковка, кждето има църква и камбанария. А